

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **K. V.,** zast. JUDr. Zdeňkem Holým, advokátem, se sídlem Plzeň, Bezručova 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2004, č. j. 59 Az 609/2003 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 6. 2003, č. j. OAM-7349/VL-02-P08-2001. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, resp. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, ve které správnímu orgánu obecně vytýkal, že nesprávně posoudil skutkový stav a na základě toho vydal nesprávné rozhodnutí. Takto obecně formulovanou žalobu doplnil o tvrzení, že v domovské zemi byl členem politické strany UNA-UNSO. Po vystoupení z této strany mu začali vyhrožovat členové strany fyzickou likvidací, opustil proto domovskou zemi. Rovněž doplnil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu vychází z informací získaných z jiných států. Požadoval opětovné přezkoumání jeho žádosti o udělení azylu.

Následným rozsudkem byla žaloba zamítnuta. Krajský soud se ztotožnil se závěry správního orgánu a došel obdobně k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil

z důvodů upravených zákonem o azylu. K námitce, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu vychází z informací získaných z jiných států, pak krajský soud uvedl, že není rozhodné, zda se jedná o informace domácí či cizí, ale rozhodné je, zda jsou tyto informace důvěryhodné; krajský soud dovodil přesvědčivost napadaného rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že z důvodu, že „byl v domovské zemi přiměřeným způsobem pronásledován pro zastávání politických názorů“, když nesouhlasil s činností a programem radikální ultranacionalistické fašistické strany UNA-UNSO, (jejímž byl dříve členem a jejíž stoupenci jej po vystoupení začali pronásledovat), došlo k naplnění § 12 zákona o azylu, neb je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Z důvodu, že krajský soud tyto skutečnosti nesprávně zhodnotil, považuje jeho rozhodnutí za nesprávné a navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení; rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, v dalším odkázal na správní spis; návrh na přiznání odkladného účinku považoval za nedůvodný.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné rovněž předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Z důvodu, že stěžovatel žádné takové důvody, resp. důvody výslovně spojované se jmenovitými skutečnostmi, vymezovanými ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., neuvedl, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než za stěžovatele tento důvod či důvody z jeho kasační stížnosti dovodit. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel namítal toliko pochybení krajského soudu, kdy uváděl, že krajský soud nesprávně zhodnotil pronásledování stěžovatele, dovozuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení, tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal právní závěr, resp. výklad provedený krajským soudem, avšak

neshledal, že došlo k porušení zákona. Nejvyšší správní soud se tak s učiněnými závěry ztotožňuje a dovozuje, že krajský soud citovaná ustanovení zákona o azylu vyložil správně.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu (zejména z Návrhu na zahájení řízení ze dne 29. 7. 2001 a z Protokolu o pohovoru k návrhu na zahájení řízení ze dne 12. 10. 2001) zjistil, že stěžovatel žádá o azyl z důvodu vyhrožování členy politické strany UNA-UNSO. Nejvyšší správní soud ze správního spisu dále zjistil, že stěžovatel z označené organizace vystoupil, následně mu začali vyhrožovat její členové. Z protokolu, resp. správního spisu, dále vyplynulo, že označené problémy se stěžovatel nepokusil řešit před domovskými orgány a opustil území Ukrajiny.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, institut azylu je mimořádným institutem nastupujícím jen tehdy, selhaly-li domovské možnosti stěžovatele. Jinými slovy lze tedy říct, že důvodem pro udělení azylu mohou být skutečnosti uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Za situace, kdy stěžovatel opustil území Ukrajiny, aniž by se pokusil domáhat poskytnutí ochrany, krajský soud, resp. žalovaný správní orgán, postupovaly podle Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem o azylu.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že naplnění dovozeného zákonného důvodu kasační stížnosti, a to důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním některého jiného stížnostního důvodu, upraveného v § 103 odst. 1 s. ř. s., kdy porovnával tvrzení stěžovatele i s dopady zbývajících ustanovení, avšak ani naplnění jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. 1. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu